

Conta que quan et duia un noble,
i acataments de tots rebies
quan et pujaven al finestral.
—Ja guanyarem!—cridava el po-
[ble,
car no tornar jamai debies
sense cobrir amb llors ton pal.

Conta que un jorn, quan t'aixeca-
[ren
contra l'alarb, de goig la ensenya
per a ton Déu tu vares ser;
contra que, amb dol, un jorn por-
[taren
sota tos plecs, allà Cerdanya,
mort en Desvalls, el conseller.

Dels abatuts soldats francesos
contra la por i la fugida;
dels castellans, la humilitat,
quan, sos soldats veient malmesos,
van respectar l'arma rendida,
del conseller el dret sagrat.

Ai! i després de tanta glòria,
veus els soldats de terra llunya
esclavitzar els catalans,
tu, lo mantell de la victòria,
símbol d'amor de Catalunya,
glòria i penó dels ciutadants!

Ai! roig damàs de la bandera
que ens vas guiar a la batalla,
símbol d'amor, de pàtria i llei.
Per a cobrirs mon cos t'espera;
millor és ser d'un brau mortalla,
que encatifà el palau d'un rei.

FREDERIC SOLER (Pitarra)

Bach de Roda

(CANÇÓ POPULAR)

Ai, adéu, ciutat de Vich!
Bé en mereixes ser cremada;
n'has fet penjá un cavaller
el més noble de la plana,
que per nom li diuen Bach
i al terme de Roda estava.

* * *

A nou hores de la nit
el-destacament marxava;
s'en van dret al Colom-grós
que al terme de Roda estava.
Quan és al peu de la forca
ja en va di aquestes paraules:
—Del que et suplic, General,
si em darás terra sagrada.

Quan n'arribaren allí
ells a la porta trucàren:
—Está aquí un cavaller?
Voluntaris el demànen.
—No está aquí aquest cavaller;
al Mas nou de Roda estava.—
Quan ne fóren en el Mas,
allí en la porta trucàven:
—Está aquí un cavaller?
Voluntaris el demànen.
—No está aquí aquest cavaller,
que el torrent té la posada.—
Quan ne fóren al torrent,
allá a la porta trucàven;
—Dieu en el Bach que surti,
que el Vallfogona el demana.
—Déu vos quart als meus amics,
ben vinguts sigueu vosaltres.
—No som, no, els vostres amics,
ben contraris vos som ara.—
Quan en Bach va sentí aixó:
—Trist de mí, penjat sóc ara.—
Tan prompte com va sé abaix
fortament l'agarrotaren,
i a la cua del cavall
ciutat de Vich el portàven.
Quana Vich el van tenir,
la sentència li dictàren.
—Anem a avisá al domer,
al domer de Santa Clara,
que vingui a confessá en Bach,
que sigui al peu de la escala.
Anem a avisá als fusters,
fusters i mestres de cases,
que vagin a fer les forques
al cap de les Devallades.—
El domer fa de resposta,
que el seu cor no li bastava.
Ne respónen els fusters,
que no tenen fusta obrada.
Va respóndre el General:
—Farem aterrar les cases.—
Espatllen molts candeleros,
també les llànties de plata.
Ja en respongué el Xirinola:
—Veniu-ne a cercar a casa,
que tanta com n'hi haurá
tota serà per vosaltres.—
Van a visitá el domer,
domer de los Devallades,
que vingui a confessá en Bach,
que la vida se li acaba.
Ja en varen fer unes crides
que tots els portals tánquien.
Quan els portals son tancats,
el perdó ja n'arribava.
Ja l'emprenen i ja el lliguen
i la forca l'emportàven.

—No te'n espantis, no, Bach,
que ja te'n serà donada.—
Quan és a dalt de la forca
treu una capsà de plata;
diu que la facin a mans
del Pare Ramón del Carme.
—Ell era el meu confessor;
la tindrà per recordança.
a mí no em raca el morir.
ni el ser la mort afrontada,
sinó tres filles que tinc;
totes tres son encartades
i no poguer-les deixar
totes tres enmaridades!—
Les tres filles que tenia
als peus se li agenollaven.
—Aixequeus, les meves filles;
de Déu sigau perdonades.

No em maten per ser traïdor,
ni tampoc per ser cap lladre,
sino perquè he volgut dir
que visqués tota ma patria.

Cant de la bandera

Jo só la d'aquella primavera
que als pobles fa reviuire i reverdi.
Jo tinc tota la saba de la terra;
tota la llum del cel reflecta en mí.

Els meus colors són vius; la meua
[flaire
és la sentor de pàtria i llibertat:
forta em desplego retronant en
[l'aire,
gala en la pau i fúria en el combat.
Porteu-me alta i aixequeu-medreta
al damunt vostre i marxant sem-
[pre avant,
al vostre cor teniu-me ben estreta
que'l vent és fort i Catalunya és
[gran.

J. MARAGALL

L'arbre sagrat

Quant el van tallar de soca
va quedar sa eterna arrel.
Ja rebrota a ran de roca;
amb el temps tocarà al cel.

Procurem que la brancada
pugui lliure respirar.
res de murs, res de taulada
que la privin de pujar.